

Csehy Zoltán

A balladacsődület balladája (skizoid remix)

Egy ballada peremén Ágnes asszony mosna.
Metaforáit a hab elkapdossa.
A ballada Ágnest majd tisztára mossa,
ha akad még egy is, aki fellapozza.
László csikorog, az ércakas veri ablakod:
Hah! Lāncāt tépi a szilaj forma,
és kettőzi bilincseit a textuális bomba:
mert minden jó vers szabadulóművész.
(Ezt a posztmodern Vojtina mondta.)
A mesés hab s a habos mese karcsú kiazmusát mutogatja.
Krisztus öt ríme! Vájkálj csak, kritikus Tamás!
Arany szeméretlenség! Koronád legszebb gyémántja
e foglatát vesztett értelmezési tartomány?
Preparátum, melyben jambus-szálcsák úsznak
a forró stanza felé.
Serbet, füge, pálma:
hány édes versszak még a szultán birodalma?
Egy másik forma rácsos, muskátlis ablakába zárva Izabella királyné:
Budában csendes, mint a halál buvában.
Buvában aszott. Imára! Imára, muskátli fajom!
Büdös, de szép a buvában aszás Budában.
Aztán hadd zúgjon az álgyú is!
A hasonlat szétlőhetetlen erőd.
Újabb rím alá tartva a kehely:
túlzó fehérségébe örült pehely,
se hely, se hej, se Grál, mely üdvöt integrál,
csak ahogy szitál, alászitál a vers fagyhalott harmata.
Hús cseppet, hú csehszlovák!
És zúg, és zajg, és zeng és jajg, és hja, és Eduárd!
Szép úrfiak! Bíborszínű kaftán alatt a hús.
Te, halál, vess puha ágyat: agresszív hadipornó.
Röpked a gránát, akár a katapultált hexameter.
És a nép pásztora?
Töri az irtást,
juha, mint annyiszor, most is mételyt legel.